

[Carlsen-Skiødt.]

udvalg". Det er for et enkelt Punkts Vedkommende tiltraadt af Politidirektøren i København og Foreningen af Politimestre i Danmark; derimod har Kirkeministeriet henvist til, at de fleste af Biskopperne nærer Betænkelighed ved den foreslaaede Ændring i den nugældende Lov.

Den højtærede Justitsminister har altsaa valgt at imødekomme Henvendelsen fra „Den personlige Friheds Værn“ og de øvrige tilsluttede Foreninger, medens han har ment at kunne se bort fra Biskoppernes Erklæring. Det synes jeg ikke er rigtigt, og mon det egentlig er klogt samfundsmæssigt set? — „Den personlige Friheds Værn“ og de tilsluttede Foreninger har et forholdsvist lille Antal Medlemmer i Sammenligning med en lang Række andre Foreninger og Sammenslutninger, hvis Bestyrelser og Medlemmer kan ventes at ville modsætte sig det forelagte Lovforslag, og som sikkert vil være enige om, at vi bør beholde den nuværende Lov, der maa anses for at give Mindstemaalet af, hvad vi som Borgere i et kristent Land maa kræve. Der er ikke Tale om — som fremført af tidligere Talere — det enkelte Menneskes personlige Frihed; men her er Tale om det offentliges, om Statens Forhold med Hensyn til Søndagsfrihed og Søndagsstilhed. Naar jeg nævnte en Række andre Foreninger, tænker jeg paa de kirkelige og kristelige Foreninger, paa Afholdsforeninger og lignende Foreninger, og saa vidt jeg i Øjeblikket kan skønne, vil disse Foreninger repræsentere omkring ½ Million voksne Personer eller adskillige Gange saa mange som de Foreninger, hvis Ærinde Lovforslaget gaar.

Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at for omkring ved 20 Aar siden kom der en Henvendelse til Regering og Rigsdag, der bl. a. gik ud paa, at Udskænkning af stærke Drikke ikke maatte finde Sted fra Kl. 6 Lørdag Aften til Mandag Morgen. Denne Henvendelse var dengang tiltraadt af 3 Amtsraads, 426 Menighedssamfund, 630 Menighedsraad m. fl. samt af Metodist- og Baptist-samfundet, og Henvendelsen fremkom sikkert ud fra den efter min Mening ganske rigtige Betragtning, at det offentlige, det vil sige Staten, Rigsdagen, ved de Love, der gives, maa have for Øje den Opgave ikke at give de stærke i Folket større Frihed, men meget mere at danne Værn om de svage. Denne Henvendelse blev dengang henlagt, da Krigen kom, som ændrede saa meget. Men jeg vil i Dag her fra Tingets Talerstol opfordre disse Foreninger og andre Foreninger, og særlig vil jeg opfordre Menig-

hedsraadene, til at slutte sig til Biskoppernes Standpunkt og protestere mod Lovforslaget, ligesom jeg opfordrer de Biskopper, der nærer Betænkelighed ved den radikale Ændring af den nugældende Lov, til paa ny at fremsætte deres Betænkeligheder over for det Udvalg, som vil blive nedsat. Jeg kan nemlig ikke tro andet, end at, naar den højtærede Justitsminister mente sig forpligtet til at tage Hensyn til Beværternes og de tilsluttede Foreningers Ønsker, vil han ogsaa tage Hensyn til Ønsker, der fremkommer fra anden Side i langt større Tal.

Nu ved jeg nok, at de, der raaber højest og bliver ved med at raabe, bliver lettest hørt; men jeg vil alligevel i al Stilfærdighed tilraade Rigsdagen saa vel som den højtærede Minister at høre efter, hvad de mere stille i Landet har at sige; det er ikke sjældent, at deres Synspunkt netop er det rette. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, hvad der er blevet oplyst over for mig fra et Vælgermøde nu ved sidste Valg. Det skete i Krosalen et Sted i Jylland, der var stuvende fuldt, og der blev af de forskellige Talere talt om Valuta, Socialisering og Kaos; og der faldt sikkert mange gode og gyldne Ord. Da saa Vælgerne kunde faa Ordet, er der en, der gaar frem og siger følgende: alt det, vi har hørt, kan være meget godt, og noget af det forstod vi, noget af det forstod vi ikke; men vi er en Del, der er kommet i Aften udelukkende for at spørge Kandidaterne om en Ting, som er os mere vigtig end alt det andet, vi har hørt. Og saa kom Spørgsmaalet: Hvordan stiller Kandidaten sig til Lovgivningen for vor Folkeskole og Undervisning og da ikke mindst for Religionsundervisningens Vedkommende? Det er vore Børn, vi skal sende derhen, derfor retter vi dette Spørgsmaal.

Jeg forstaaer godt de Mennesker, der spurgte saadan. Der er Ting her i Livet, der er mere værd end Brød og Skuespil, eller for at sige det paa en anden Maade, end Penge og Forlystelser.

Jeg skal derefter sige lidt om selve Lovforslaget, og jeg deler det, som det ogsaa har været gjort i en tidligere Tale, i de to Afsnit: Helligdag og Hviledag. Først vil jeg gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Forslagets Titel er misvisende, for i dybeste og egentligste Forstand er det jo ingen Helligdagslov, idet Forslaget ikke gaar ud paa at værne om eller skabe Fred paa Folkekirkens Helligdage; det kunde maaske rigtigere kaldes en Forlystelseslov. Jo, vil man sige, i § 5 staar der dog, at Gudstjenesten ikke maa forstyrres, og den højtærede Justitsminister